

Sygn. akt II W 676/16

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Joanna Zaganiacz**

Protokolant **Barbara Lesiak**

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2017 roku sprawy

M. F.

syna A. i B. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 15 listopada 2016 roku około godziny 07:15 w Ś. na ul. (...), kierując pojazdem marki P. (...) o nr rej (...) korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania mikrofonu w ręku,

tj. o wykroczenie art. 97 kw

II. w dniu 15 listopada 2016 roku około godziny 07:20 w Ś. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) wbrew obowiązкови zawczasu i wyraźnie nie zasygnalizował zmiany kierunku jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw,

I. obwinionego M. F. uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 40 (czterdziestu) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2016 roku obwiniony M. F. jechał samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) przez Ś. – od strony ulicy (...), przez ulice: Armii Krajowej, (...), Pionierów, (...), K.. Jadąc ulicą (...) obwiniony rozmawiał przez telefon komórkowy trzymając aparat w lewej ręce. Zauważyli to jadący oznakowanym radiowozem funkcjonariusze Policji J. Z. (1) i R. Z., którzy postanowili pojechać za obwinionym. Ponieważ radiowóz jechał w przeciwnym kierunku niż obwiniony, policjanci zawrócili, a następnie podążali w niewielkiej odległości za samochodem obwinionego, mając go w zasięgu wzroku. Na rondzie przy skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) obwiniony nie zasygnalizował wykonania manewru zjazdu z ronda. Obwiniony został zatrzymany na ulicy (...) i poinformowany o przyczynie kontroli drogowej.

W rozmowie z policjantami zaprzeczył, aby dopuścił się zarzucanych wykroczeń, zażądał podania przez policjantów ich danych osobowych, odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Dowody:

Zeznania świadków:

J. Z. (2) – k. 40v.-41

R. Z. – k. 41

Notatka urzędowa – k. 5

Częściowo wyjaśnienia obwinionego – k. 40v.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Wyjaśnił, że jadąc prowadził rozmowę telefoniczną ze swoim znajomym – S. K., jednak robił to przy użyciu zestawu głośnomówiącego zainstalowanego w samochodzie. Stwierdził nadto, że wydaje mu się, że zasygnalizował zamiar zjechania z ronda, zauważył, że na desce rozdzielczej świeciła się kontrolka kierunkowskazu. Oświadczył, że włączył kierunkowskaz, kiedy zjeżdżał z ronda, a odcinek pomiędzy wjazdem a zjazdem był na tyle krótki, że nie dało się włączyć kierunkowskazu wcześniej.

Wyjaśnienia obwinionego – k. 40v.

Nadto Sąd zważył:

Dowody przeprowadzone w toku rozprawy dały podstawę do przypisania obwinionemu M. F. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych mu wykroczeń. Okoliczności faktyczne sprawy Sąd ustalił opierając się na zeznaniach interweniujących policjantów – J. Z. (1) i R. Z., a także na notatce urzędowej sporządzonej przez drugiego z tych świadków w dniu, kiedy doszło do zatrzymania obwinionego. Zeznania wymienionych świadków są zgodne, spójne i konsekwentne w toku całego postępowania. W logiczny sposób odzwierciedlają one przebieg zdarzenia. Sąd nie dopatrywał się w zeznaniach świadków żadnych okoliczności, które dyskwalifikowałyby ich wartość dowodową. W szczególności Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że oboje świadkowie zgodnie mieliby pomawiać obwinionego o popełnienie wykroczeń, które nie miałyby w rzeczywistości miejsca. Trudno również byłoby przyjąć, że świadkowie mogli się pomylić, gdyż z ich relacji wynika, że od chwili, gdy zauważyli samochód obwinionego mieli pole widzenia, które umożliwiałoby im w pierwszym rzędzie zaobserwowanie, że obwiniony trzyma przy uchu telefon komórkowy, a w dalszej kolejności – śledzenie jego jazdy i zwrócenie uwagi na to brak zasygnalizowania manewru zjazdu z ronda.

Obwiniony w swych wyjaśnieniach zaprzeczył okolicznościom podawanym przez cytowanych wyżej świadków. Stwierdził, że wprawdzie prowadził w czasie jazdy rozmowę telefoniczną ze swoim znajomym – S. K., ale robił to przy pomocy zestawu głośnomówiącego zamontowanego w samochodzie. Zaprzeczył również zarzutowi braku zasygnalizowania zamiaru zjazdu z ronda. Okoliczności dotyczące pierwszego z zarzutów miał potwierdzić świadek S. K.. Świadek ten istotnie zeznał, że wiadomo mu, iż oskarżony posiada w samochodzie zestaw głośnomówiący i wielokrotnie prowadził z nim rozmowy przy użyciu tego urządzenia, co świadek rozpoznawał po charakterystycznym pogłosie. Świadek relacjonował również sytuację, gdy rozmawiając z nim obwiniony musiał zakończyć rozmowę gdyż musiał zatrzymać się do kontroli policyjnej. Świadek jednocześnie nie potrafił określić, czy sytuacja taka miała miejsce w dacie zdarzenia będącego przedmiotem sprawy i czy wówczas słyszał w trakcie rozmowy pogłos wskazujący na to, że obwiniony używał opisanego urządzenia. Biorąc pod uwagę opisany brak stanowczości świadka w zakresie potwierdzenia linii obrony obwinionego, Sąd za bardziej wiarygodną uznał wersję wynikającą z zeznań pozostałych dwojga świadków, funkcjonariuszy Policji, oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinionego jako ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności za wykroczenia.

Ustalone zachowanie obwinionego M. F. wypełniło ustawowe znamiona wykroczeń z art. 97 kw. W przepisie tym ustawodawca stypizował czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom regulującym

bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu, przede wszystkim w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym. W niniejszej sprawie dopełnieniem normy blankietowej były przepisy art. 22 ust. 5 cytowanej ustawy, zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru, a także art. 45 ust. 2 pkt 1, stosownie do którego kierującemu pojazdem zabrania się min. korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku.

Za przypisane wykroczenia Sąd wymierzył obwinionemu karę 400 zł grzywny, uznając, że kara ta pozostaje proporcjonalna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów sprawcy, nie przekraczając przy tym jego możliwości finansowych.

Uwzględniając sytuację majątkową obwinionego Sąd obciążył go kosztami postępowania. Za podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie służyły przepisy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k.